

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

מאמרי השבוע
כ"ג אדר - כ"ז אדר
ה'תשפ"ה

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

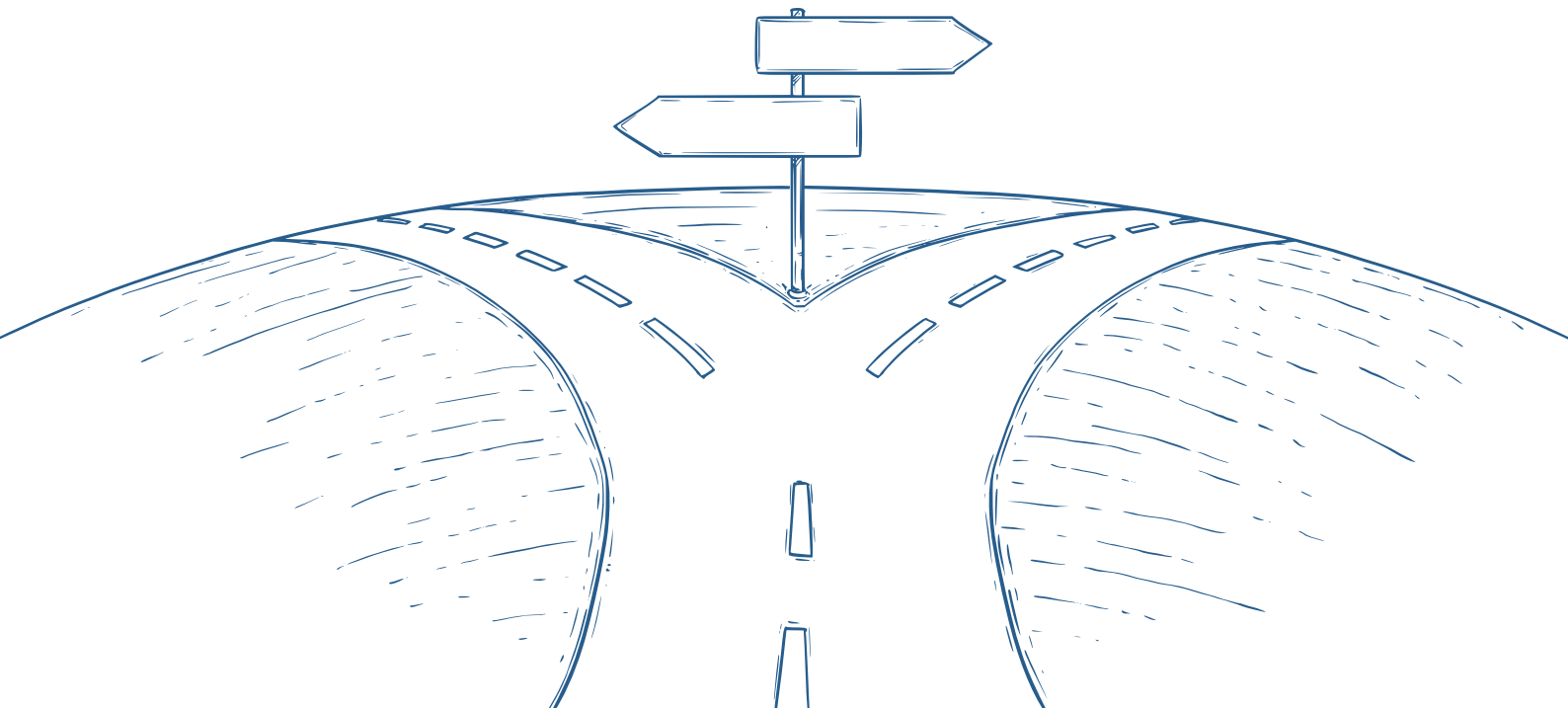
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם כזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: office@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

תוכן עניינים

- א מעט מן הגבורה ומן האמת מנצחים כל חולשה ושקר 4
- ב משרתים את הממלכה? 7
- ד איך נוצר הדיפ-סטייט ואיך מטפלים בו? 10
- ה ייסורי לידה של יציאה לחירות 13

ניתן ללחוץ על שם המאמר ולהגיע למאמר
באתר האינטרנט. שם ניתן לשמוע את המאמר,
להגיב לכותב וכן לקרוא מאמרים נוספים

מעט מן הגבורה ומן האמת מנצחים כל חולשה ושקר

מערכת 'סוללים דרך'

את העובדה שאנו מצויים בימים גדולים ומרגשים ניתן להוכיח בכל מיני צורות.

אדם גדול מזהה את התהליכים הפנימיים הסמויים המתרחשים ולאורם הוא מנתח את המציאות, ולא רק לאור התוצאה הסופית המעשית.

אמצעי

התקשורת

יכולים

להשפיע

משמעותית

על דעת

הקהל

החברתית

בכך שהם

יוצרים

אשליה של

דעה רווחת,

אשר

נתפסת

בעיני

הציבור

כ"הדעה

המקובלת"

וב"דעת

הרוב"

'ספירלת השתיקה' היא תאוריה בחקר התקשורת, ולפיה אמצעי התקשורת יכולים להשפיע משמעותית על דעת הקהל החברתית בכך שהם יוצרים אשליה של דעה רווחת, אשר נתפסת בעיני הציבור כ"הדעה המקובלת" וכ"דעת הרוב".

מהלך זה גורם לאדם הבודד לחוש שדעתו היא בעמדת מיעוט ולהצניע אותה. כך נגרם, על פי התאוריה, "אפקט דומינו" המביא בסופו של דבר לשינוי במציאות עצמה.

(ויקיפדיה)

מסתבר שברגע שמושמע באומץ קול אחר, אנשים שחשבו שהם במיעוט מקבלים פתאום ביטחון וממשיכים את המגמה הזו, והדבר עושה פעולה אדירה במעגלים הולכים ומתרחבים.

פתאום מתברר שרבים רבים חשבו אחרת, ופשוט פחדו להשתייך למיעוט.

לאמיצים הפורצים את הדרך ראוי להצדיע. הם לא חוששים ולא מתקרבנים, הם פשוט מהווים דוגמה ומופת עבור חברה שוחרת חירות ועצמאות.

הנה לפניכם ארבע דוגמאות מכוונות:

דוגמה ראשונה:

פרופ' בנימין בראון מהחוג למחשבת ישראל באוניברסיטה העברית בירושלים הודיע הבוקר לעמיתיו, כי אינו מוכן שהנהלת האוניברסיטה "תגייד לו מה לחשוב", וכי אם תוכרז שביתה בשל הפיטורים של היועצת המשפטית לממשלה או ראש השב"כ, הוא ימשיך ללמד. (אריאל כהנא)

דוגמה שנייה:

איש העסקים יעקב הלפרין, מבעלי 'אופטיקה הלפרין', יצא במתקפה חריפה נגד פורום העסקים שמובילים בין היתר הראל ויזל ועופרה שטראוס:

"ההפגנות והשביתות מחלישות את מורל העם. מי מינה אותם? כל אחד קם בבוקר ומחליט שהוא פורום ולוקח בשבי מאות אלפי אנשים כבני ערובה".

דוגמה שלישית:

סמדר מורס, מנהלת בית ספר "נופים" בתל אביב, מגיבה לפרובוקציה של זאב דגני מנהל הגימנסיה הרצליה, שאמר לתלמידיו שהם עולים יחד ללמוד בירושלים 'בעקבות סכנה למדינה ופעילות בלתי חוקית של ראש הממשלה':

”
זוהי דיקטטורה
במסווה של
דמוקרטיה, מכיוון
שהוא כופה את
דעתו של תלמידי
בית הספר
והוריהם ומחייב
אותם להזדהות
איתו

“אנחנו רואים כאן מקרה קלאסי של ניצול סמכות מקצועית, פורמלית, כדי להכניס דעות פוליטיות סובייקטיביות לתוך מוסד חינוכי שבחלקו ממומן על ידי משרד החינוך”, אומרת סמדר, ומוסיפה שהדבר נעשה “מול קהל שבוי של משפחות והורים עם מגוון דעות”. לדבריה, זאב דגני חושב שהוא דמוקרט גדול, אך למעשה זוהי דיקטטורה במסווה של דמוקרטיה, מכיוון שהוא כופה את דעתו של תלמידי בית הספר והוריהם ומחייב אותם להזדהות איתו.

דוגמה רביעית:

מכתבו של פיודור נתנאל בזובוב, מרצה בבצלאל משנת 2006 ובוגר המחלקה לעיצוב תעשייתי מ-1995:

שלום לסטודנטים ומרצים במחלקה לעיצוב תעשייתי בבצלאל,

גדלתי במדינה טוטליטרית במשפחה של מתנגדי השלטון. מגיל 4 ידעתי מה היא האמת ומה הוא השקר, וידעתי גם שמשפחתי עלולה לשלם את המחיר ולהפגע רק בגלל חוסר שיתוף פעולה עם האידיאולוגיה השלטונית. אנשים בסביבתנו הקרובה אכן נרדפו, איבדו עבודה ופרנסה ואף נכלאו במוסדות של “חינוך מחדש”.

אחת הסיבות לכך שהחלטתי לכתוב את הטקסט הזה, היא שאיני מוכן לקבל את המציאות, בה נכתבות ונשלחות הצהרות מטעם ההנהלה ו”מסדר ראשי המחלקות” שהתקבלו “פה אחד”, מבלי שישמע קול אחר ושונה.

כך בדיוק המציאות היתה נראית בברית המועצות וברומניה של צ'אושסקו.

בשפת האם שלי ישנו כינוי - Чистоплюй - "יורק נקי".
כך למשל מכנים מישהו שמתחפש למורד או מוחא (מוחה) במוסכמות או בשלטון אותו הוא מאשים ברודנות, תוך ידיעה ברורה שלא ישלם שום מחיר בעבור "מחאתו האישית".

במציאות הישראלית של "דיפ סטייט" ואכיפה בררנית (כך אני רואה את הדברים), המרצים (בעיקר הבכירים) שיוצאים להגנתו של מי שעומד בראש המשטרה החשאית, יכולים להיות לגמרי בטוחים שלא יפגעו כלל ואף אולי יתוגמלו בשל מאבקם ב"שלטון הרודני" המדומיין. וזאת כאשר המרצים והסטודנטים שדעתם שונה - או שחוששים מלהביע אותה או שעוברים תוך כדי לחש.

אני מכיר באופן אישי הן מרצים והן סטודנטים רבים, שמעדיפים לשתוק מתוך חשש מוצדק ומוכח, הרי אנוכי משלם את המחיר על השקפתי הפוליטית כל יום מחדש.

אציין, שבניגוד לקולגות רבים שמתבטאים פוליטית בנוכחות הסטודנטים ללא הרף, אני משתדל לעשות זאת בכתב ורק בנסיבות של איום בהשבתת המוסד, שאומנם הוחלף בשביתה אישית, שגם היא על חשבון משלם המיסים.

בימים בהם מתקיימת כאן מלחמת מעמדות במסווה של מאבק על "דמוקרטיה", בתור אחד שצמח אומנם במדינה אחרת אך מתוך "אצולה תרבותית", איני חושש כלל שישייכו אותי למעמד "הבבוניס". אני אף גאה להודיע על תמיכתי המלאה ברפורמה המשפטית, ניצחון מוחלט, שלילת פנסיות תקציביות מסרבני המילואים וצורך קיומי להדיח את ראש השב"כ, וזאת רשימה חלקית בלבד.

ואני פונה לכל מי ששותף לדעותי או לחלק מהן, בקריאה להפסיק להפקיר את הבמה, לחשוש ולשתוק. החשש והשתיקה של הרוב מונעים מהדמוקרטיה האמיתית (ולא המהותית) להתקיים, יוצרים כאוס וגורמים לנאבקים על מעמדם "השולט" להיות שיכורי כוח.

אנו מריעים לגיבורים הללו. בע"ה ילכו בעקבותיהם עוד רבים, הסכר ייפרץ ורוח חירותית תמלא את חלל ארצנו.

**במציאות
הישראלית
של "דיפ
סטייט"
ואכיפה
בררנית,
המרצים
שיוצאים
להגנתו של
מי שעומד
בראש
המשטרה
החשאית,
יכולים
להיות
לגמרי
בטוחים
שלא יפגעו
כלל ואף
אולי
יתוגמלו
בשל מאבקם
ב"שלטון
הרודני"
המדומיין**

משרתים את הממלכה?

איתי אסמן

א. האנשים שאומרים שהם לא משרתים את המלך אלא את הממלכה, מתכוונים לומר שראש הממשלה הוא אדם מושחת ואגואיסט וכל החלטותיו הן לטובת השרדותו האישית, זכותם האישית לחשוב כך, אך **איך הם בדיוק משרתים את הממלכה? מי היא הממלכה?** אם הממלכה היא עם ישראל, אז כידוע, בקלפי נקבע האינטרס הציבורי של העם.

אלו דברים פשוטים אך מרוב הנדסת תודעה נוצר הצורך לחזור על הדברים הפשוטים שוב ושוב.

לאחר הבחירות הדמוקרטיות, מטיל הנשיא את מלאכת הרכבת הממשלה על קואליציה של רוב, והממשלה, למעשה הופכת להיות הריבון, דהיינו, הממלכה. **פקידים, עיתונאים ובכירים לשעבר שאינם סרים למרות הריבון וחוקיו - אינם משרתים את המלך ולא את הממלכה, הם אנרכיסטים שדוגלים בפירוק המדינה.** הביטוי הזה הפך להיות הסיסמא של ממשלת הפקידים (דיפ-סטייט), אנשים שלא נבחרו על ידי הציבור ומחליטים ליישם את האג'נדה הפרטית שלהם, בניגוד לאג'נדה של נבחר הציבור, דהיינו הריבון.

חשוב לדעת, ברגע שבכיר בשירות הציבורי מחליט שהוא מקדם מדיניות שונה מנבחר הציבור, הוא כבר לא שליח ציבור, הוא אדם פרטי או שליח של הארגון הפרטי שמקדם אותו, הוא לא משרת את עם ישראל. ולכן **בכל פעם שתשמעו את הסיסמא הזו, פשוט תשאלו- מי הממלכה שאתה משרת?** אם התשובה תהיה "אנחנו הרוב" - את זה נצטרך לראות בקלפי ביום הבחור ולא בסקרים הממומנים שנוצרו ליצור דעת קהל'.

ב. בעניין השיח על מות הדמוקרטיה ועל הדיקטטורה שאנו עומדים לקראתה, חשוב לדעת שהשיח הזה לא התחיל היום ולא לפני 10 שנים, הוא קיים כבר 50 שנה, מאז עליית מנחם בגין ז"ל לשלטון. כבר אז פרסם השמאל כרוזים, מאמרים וקריקטורות על מות הדמוקרטיה, מפני שהדמוקרטיה, **לשיטתם, אינה שלטון העם, אלא שלטון השמאל.** וממילא כשהימין שולט, **זו דיקטטורה,** כי לדעתם הימין מסוכן והשמאל נאור. הערכים הנאורים כידוע נמצאים רק בצד השמאל הפוליטי, לכן הרכב בית המשפט העליון נראה כמו מפלגת מרצ.

אז מה השתנה ב-50 שנה האחרונות? בעיקר מוקדי הכוח של השמאל במוקדי עיצוב התודעה ובמוכנות לשבור את הכלים, כמו במשפט שלמה, לגזור את התינוק החי- את הצבא, ואת המדינה. השיח הלך והקצין, והמקומות שהשמאל שם בהם את כל כוחו- בית המשפט העליון והשב"כ, מאבדים את כוח שליטתם הפוליטי.

”
פקידים,
עיתונאים
ובכירים
לשעבר
שאינם
סרים
למרות
הריבון
וחוקיו -
אינם
משרתים
את המלך
ולא את
הממלכה,
הם
אנרכיסטים
שדוגלים
בפירוק
המדינה

”
**הרי ברור לכולם, מימין
 ומשמאל, שראש
 השב"כ אחראי בצורה
 ישירה למחדל
 הביטחוני הכי גדול מאז
 קום המדינה, והוא גם
 אמר "אני לוקח
 אחריות". אם כן, מדוע
 הוא אינו מתפטר?**

ג. מדוע ראש השב"כ אינו מוכן להתפטר?

הרי ברור לכולם, מימין ומשמאל, שראש השב"כ אחראי בצורה ישירה למחדל הביטחוני הכי גדול מאז קום המדינה, והוא גם אמר "אני לוקח אחריות". אם כן, מדוע הוא אינו מתפטר? זה קשור לסעיף מאוד מרכזי שהוכנס לתפקיד השב"כ - לא: "השירות מופקד על שמירת ביטחון המדינה, **סדרי המשטר הדמוקרטי ומוסדותיו**, מפני איומי טרור, חבלה, חתרנות, ריגול וחשיפת סודות מדינה, וכן יפעל השירות לשמירה ולקידום של אינטרסים ממלכתיים חיוניים אחרים לביטחון הלאומי של המדינה, והכל כפי שתקבע הממשלה ובכפוף לכל דין."

מה הכוונה "סדרי המשטר הדמוקרטי"? כפי שהסברנו, המושג "דמוקרטיה" אצל השמאל, פירושו "שליטת השמאל". אתמול פורסם בחדשות שראש השב"כ עשה מעקב אחרי המשרד לביטחון לאומי ומשטרת ישראל לבדוק אם נכנס לשם "כהניזם". למה הוא לא בדק אם נכנס לשב"כ קפלניזם? כי כל דבר שהוא אג'נדת שמאל רדיקלי, מבחינתו היא לא פגיעה בסדרי הממשל הדמוקרטי. התפקיד "הגנה על הדמוקרטיה" (על פי פרשנות השמאל) הפך לחלק מהותי בתפיסת הביטחון של ראשי מערכת הביטחון - האויב אינו הטרור הערבי אלא "הפגיעה בדמוקרטיה והשסע הפנימי".

לדעתם, משלטון הימין אפשר להגיע בקלות לפאשיזם ונאציזם, לעומת שלטון השמאל, ממנו יוצא רק משטר דמוקרטי הדואג לזכויות אדם.

לכן הם לעולם לא ישלימו עם שלטון הימין, משום שמבחינתם זה אינו שלטון דמוקרטי, גם אם הוא יזכה ברוב קולות, וגם אם יהיה ראש ממשלה ימני ששמו לא נתניהו (נניח בגין...).
 אגב, בסוף סעיף לא כתוב "והכל כפי שתקבע הממשלה" - הקטע הזה בדרך כלל לא מופיע בתקשורת. מדוע? כי יש כאן אג'נדה לקדם.

ד. ומה עושים עם 'השסע בעם'?

שוב נשאלת השאלה **למי אתם מתכוונים כשאתם אומרים: עם.**

”
**הצבת
גבולות
אינה
שנאה,
אינה
כפייה
ואינה
דיקטטורה
- כך עובד
משטר
דמוקרטי
וכך
עובדת כל
מערכת
יחסים
בריאה**

כשאומרים 'שסע בעם', למי אתם מתכוונים? האם כשהיועמ"שית מתנגדת לקידום מדיניות זה שסע בעם? האם כשראש השב"כ מסרב להתפטר ומחזיק בכוח את המשטרה החשאית תחת חסותו זהו קרע בעם? האם כשחרדים, מתנחלים, נערי גבעות או תושבי פריפריה חשים אזרחים סוג ב' זהו קרע בעם, או שמא רק מחאות קפלן זה שסע בעם? הביטוי "שסע בעם" עובד לכל הכיוונים, אלא אם כן אינכם דמוקרטים ולא רואים באזרחי ישראל שווים.
לא רק השמאל קרוי עם אלא כלל ישראל, ולכולם יש כאבי בטן.

אז כיצד מתקבלות החלטות? פשוט מאוד, רצון העם נקבע בעזרת הבחירות בקלפי. כך זה היה מאז ומעולם, רק שמאז עליית הימין לשלטון, הפרוצדורה הזו הפכה להיות לא לגיטימית עד כדי התערבות ראש המשטרה החשאית בסדרי השלטון. גם הרמטכ"ל הקודם, כזכור, לא יצא נגד הסרבנות משום שהם ניסו לעצור את מה שהוא ראה כ"הפיכה משטרית ושינוי סדרי ממשל. כשכל ראשי מערכת הביטחון עסוקים בדמוקרטיה של המיעוט הנאור במקום בביטחון, אין מי שיעסוק בשמירת גבולות המדינה.

הפיתרון ל"שסע בעם" הוא הסברה רחבה והתעקשות על כללי משחק ברורים; שממשל דמוקרטי עובד לפי החלטת הריבון, כלומר, נבחר הציבור - שהם נציגי העם.

ואם יש מישהו שעובר על החוק - מעודד סרבנות, אי תשלום מיסים וכו' אז פשוט מציבים לו גבולות ללא פשרות ומכניסים אותו לכלא (מתוך אהבת ישראל כמובן).

כך מדינת חוק דמוקרטית אמורה לעבוד, אחרת יהיו כאן כאוס ואנרכיה. ברגע שהגבולות יהיו ברורים, הפרוטקשן המתמשך הזה יעצור. שיח בריוני גדל בגלל שמנהלים איתו שיח, כמו שניהלו שיח עם ראשי הסרבנות לפני הטבח בעוטף.

הצבת גבולות אינה שנאה, אינה כפייה ואינה דיקטטורה - כך עובד משטר דמוקרטי וכך עובדת כל מערכת יחסים בריאה. מי שמתהדר בהיותו "דמוקרט" ראוי שידע להציב לעצמו גבולות בשיח ובמעשים כלפי הצבא והמדינה.

ב"ה רוב עם ישראל מכבד את החוקים ובז לאנרכיה, לא ניתן לקיצוניים לפרק את המדינה.

איך נוצר הדיפ-סטייט ואיך מטפלים בו?

איתי אסמן

בואו נתחיל מסיפור שמתרחש בעולמו של כל אזרח - כשאתם מגיעים לבנק לפתוח חשבון, ונותנים לכם 40 עמודים ומבקשים מכם לחתום בסוף כל דף - **האם יש מישהו שקורא את כל הסעיפים? או שאתם פשוט סומכים על פקיד הבנק ושעל זה ש"העסק עובד ככה"? בדיוק כך זה עובד בכל משרד ממשלתי.**

יש לציין שאת הדברים כאן אני לא כותב רק על סמך הידע וההשכלה שלי (למדתי מדעי-המדינה), אלא גם **בהסתמך על הניסיון האישי שלי**. הסתובבתי במסדרונות הכנסת והממשלה לא מעט ולמדתי מבפנים איך הדברים שם עובדים (אולי בהמשך גם נעשה סיורים מודרכים לחברי הקבוצה כדי לראות בעצמם).

**א. איך נוצר הדיפ-סטייט?
לפני שמתחילים לטפל בבעיה, יש להבין איך היא נוצרת.**

כששר מקבל משרד ממשלתי, הוא מקבל אותו יחד עם כמות גדולה מאוד של פקידים, ובירוקרטיה מטורפת. עובדי המשרד רגילים לעבוד בצורה מאוד מסוימת ומוגדרת. יש להם סדר יום. **אנשים מדמיינים ששר נכנס, מחליף את כל הפקידים ומושל. זה לא עובד ככה.** הוא יכול למנות לעצמו מנכ"ל, רמ"ט וכמה יועצים אישיים שלו - אבל המשרד הממשלתי ממשיך לעבוד כרגיל עם אותם אנשים, הם לא מתחלפים.

אז מה תפקיד השר? להתוות מדיניות. אבל **מה עושים אם האג'נדה של הפקידים שונה מזו של השר? או שהם יעשו את המדיניות שלו בעצלתיים, במקרה הטוב. או שבמקרה הפחות טוב - הם יסבירו לו שהמדיניות שלו לא תוכל לעבוד.** מי שבקי בפרטים יש לו ביטחון עצמי הרבה יותר גבוה ממי שיש לו חזון ומדיניות בלי בקיאות בפרטים. זה לא רק במשרדי הממשלה. גם קצין חדש שמגיע למחלקה ותיקה, או מורה חדש שמגיע לכיתה ותיקה. המנגנון של הדיפ-סטייט מופיע בכל מערכות חיינו, אך ברגע ששר מקבל כוח פוליטי של פקידים בלתי נבחרים שקובעים מדיניות ציבורית, שם זה מתחיל להיות בעייתי מאוד.

ב. לשרים בדרך כלל אין בקיאות בפרטים של משרדי הממשלה שלהם, ובעיה נוספת היא שאין להם כוח אדם. קשה מאוד למצוא מנכ"ל או רמ"ט מנוסה, חברי הכנסת מחפשים דוברים רהוטים ויועצי חקיקה. אצל השמאל קל מאוד למצוא, יש להם הרבה מאוד ארגוני חברה אזרחית ואנשים שמתנדבים שם, והרבה מאוד קורסים שמכשירים אנשים. בימין זה כמעט לא נמצא.

במקומות מסוימים יש בעיה של "חבר מביא חבר", למשל **במערכת המשפט, בתקשורת ובאקדמיה, שמקדמים שם אנשים לתפקידים בכירים רק אם הם עם הדעות הנכונות.** במערכת הביטחון, בעיקר בשב"כ ובצה"ל, מקדמים לתפקידים בכירים רק אנשים שמתאימים לאג'נדה הפוליטית, ואז כאשר

מה עושים אם האג'נדה של הפקידים שונה מזו של השר? או שהם יעשו את המדיניות שלו בעצלתיים, במקרה הטוב. או שבמקרה הפחות טוב הם יסבירו לו שהמדיניות שלו לא תוכל לעבוד

”
**מי שנבחר בבחירות
דמוקרטיות צריך
ליישם את המדיניות
שלמענה הוא נבחר -
גם אם קומץ של
אליטה כועס מאוד
שהזיזו לו את הגבינה
והוא מאיים במרד
מיסים או בסרבנות**

ראש הממשלה ושר הביטחון צריכים לבחור רמטכ"ל או ראש שב"כ - כל האפשרויות העומדות בפניהם נקבעות על פי מי שהוחלט לקדמו בעבר בהתאם לאג'נדה. כך שהם צריכים לבחור את "הרע במיעוטו" במובן של פקיד מקצועי שיקדם את המדיניות שלהם ולא יהיה לעומתי.

ג. אנשים שמגיעים למשרה בכירה בשירות הציבורי מחוזרים על ידי כל מיני בעלי הון, שרוצים לחבר אותם לקבוצת השתייכות והתייחסות חדשות ולנתק אותם מהקודמות. מציעים להם מלגה במכון מנדל, בקרן וקסנר ועוד. הם מוזמנים לאירועים יוקרתיים "עם האנשים הנכונים והדעות הנכונות" וזה משפיע מאוד מאוד על עולם הערכים והדעות. מי שלא חווה את זה לא יבין את עוצמת ההשפעה של הכנסים האלו, ואת הרצון של האדם להיות שייך למחנה הנאור.

ד. אז מה אפשר לעשות?

להתחיל ללכת למשרות ציבוריות במשרדים ממשלתיים, להתנדב בארגוני חברה אזרחית כדי לקבל ניסיון, לקרוא הרבה מחקרים של ארגוני ימין. **השרים וחברי הכנסת מהימין צריכים להתחבר למכונני מחקר ימניים ולארגוני החברה האזרחית.** לייצר חיסון מהנדסת התודעה, ללמוד לזהות מניפולציות ציבוריות ותקשורתיות (כמו הרעיונות שנשלחים ב'סוללים דרך'). **דרוש גם אומץ לב להתעמת מול פקידי חצופים, להבין שנבחר ציבור מגיע ליישם מדיניות בגלל הציבור שבו. לא לומר "באנו לשרת ולא לרשת" אלא "באנו לרשת", לא מתוך תחושת התנצחות והכרעה, אלא משום שכך החוק קובע - שמי שנבחר בבחירות דמוקרטיות צריך ליישם את המדיניות שלמענה הוא נבחר - גם אם קומץ של אליטה כועס מאוד שהזיזו לו את הגבינה והוא מאיים במרד מיסים או בסרבנות. בנוסף, זה לא תלוי רק בחברי הכנסת והממשלה - בלי גיבוי ציבורי הם לא יקבלו אומץ.** זה מאוד לא פשוט להתמודד מול ההתקפות התקשורתיות, האיום בחיטוט בחיים האישיים וההכפשות. לנבחרי הציבור אין כמעט תקשורת אבל יש להם ציבור. הציבור צריך לעודד אותם, לענות להכפשות נגדם, ולהגן על כבודם משום שזה לא הכבוד הפרטי שלהם. גם רבנים צריכים להוציא מכתבי תמיכה במקום ללכת למפגשי 'אחדות' עם המחנה המבזה. ואם כבר הולכים למפגשי אחדות אז יש להוכיח את מי שפוגע במדינה ובנבחרי הציבור, כדי לחזק את הדמוקרטיה ואת המדינה, כך בונים אחדות אמיתית.

הניסיון להאשים את נבחר הציבור ב"פוליטיקה של הכרעה" זוהי דמגוגיה מוחלטת של ארגוני השמאל. כל נבחר ציבור מגיע כדי לקדם מדיניות וזה לא מגיע ממקום של הכרעה אלא ממקום דמוקרטי שהיה כל השנים. נחזק את מדינת ישראל ונכבד את נבחר הציבור.

גם אם הממשלה מחליטה לפטר פקיד על פי חוק, כמו ראש השב"כ או היועמ"שית, אז בג"ץ לא מאפשר לה וטוענים שזה לא חוקי. יש כאן קשר גורדי שקשה מאוד להתיר. כדי לפתור את הסיבוך, נבחר הציבור נזקקים להפגין הרבה מאוד אומץ, וצריכים גיבוי ציבורי פומבי מהבוחרים שלהם, לא רק ביום הבחירות בקלפי, אלא בעיקר במאמרים, בהפגנות ובתקשורת. לא לשתוק מול הבריונות והפגיעה בדמוקרטיה. בע"ה נעשה ונצליח.

”
כל נבחר
ציבור מגיע
כדי לקדם
מדיניות
וזה לא
מגיע
ממקום של
הכרעה
אלא
ממקום
דמוקרטי
שהיה כל
השנים

ייסורי לידה של יציאה לחירות

עזרא הימן

זה לא
עימות בין
חלקי העם
או
נציגיהם.
זה עימות
של נבחר
ציבור מול
פקידים לא
נבחרים,
האוחזים
בקרנות
סגידתם
לעמדות
הכוח שהם
בנו
בפקידות
בכלל ובזו
המשפטית
בפרט

א. זיהוי נכון של בעיות פוליטיות

האגדה מספרת, שבמסגרת המאבק נגד פינוי ימית הוציאו את תיבת בית הכנסת לרחובה של עיר, כמנהג ישראל בתעניות גשמים. התוצאה הייתה שירדו גשמים, אבל הפינוי התבצע... לפעמים כשמתמשים בתרופה הלא נכונה, התוצאה היא בהתאם.

כיום אנו מוקפים מכל עבר בקיטוב, ויש אומרים שהמחלוקת החברתית מאיימת לקרוע אותנו. אך הבעיה איננה המחלוקת. היא גם לא השנאה בין קבוצות בעם. לא הולכים לפרוץ קרבות רחוב בין מצביעי קואליציה לאנשי אופוזיציה. ולכן, הפתרון איננו 'מציאת המשותף', מעגלי שיח, הכלה והבנת 'הצד השני', ולא 'פוליטיקה של הסכמות' וכל מיני המצאות כאלה. כל אלה הם ממש כמו אותה הוצאת התיבה לרחובה של עיר.

אנחנו בחילופי משמרות של כוחות הנהגה, ויש ייסורי לידה.

ב. מלכות אינה נוגעת בחברתה

הרפלקס האוטומטי של רבים להשוות את מצבנו לשנאה של סוף ימי בית שני הוא מוטעה ומכשיל. אם כבר מחפשים אנלוגיה היסטורית, עדיף לחפש אותה בתקופת חילופי המלוכה. כששקעה שמשה של מלכות שאול, היא ניסתה להיאחז בקרנות המזבח. גם בימינו, 'משפחת המלוכה' שהביאה אותנו מראשית המדינה עד הלום שקעה. תודעתה הלאומית התנוונה, וסר חינה בעיני העם.

אך היא מתבצרת ונאחזת בכוחנות בקרנות הדיפ-סטייט, במוקדי כוח לא נבחרים, משתמשת בצורה פסולה ובריונית בכוח של מערכת אכיפת החוק ושל מוסדות נוספים, תוך שהיא שוקעת יותר ויותר אל תוך עמדות פוסט-לאומיות ופוסט-ציוניות.

זה לא עימות בין חלקי העם או נציגיהם. זה עימות של נבחר ציבור מול פקידים לא נבחרים, האוחזים בקרנות סגידתם לעמדות הכוח שהם בנו בפקידות בכלל ובזו המשפטית בפרט.

אתמול עבר חוק מתוקן לבחירת שופטים - מוקד הוויכוח - שלפיו נציגי הקואליציה והאופוזיציה יצטרכו לבחור שופטים יחד, אך ללא זכות וטו לשופטי העליון בבחירת שופטים לעליון. זו הצעה שהייתה אמורה להרגיע ולפשר בין חלקים בעם, וכל מי שתומך ברוח של פשרה והסכמות היה צריך לתמוך בזה פומבית.

אך ה'מלכות' ששוקעת מתעקשת לאחוז בקרנות הדיפ-סטייט ולסרב לקבל את המתווה. המבצר השלטוני שלהם נמצא בבג"ץ, ובו הם נאחזים.

ג. הפשר האמיתי של איומים במלחמת אזרחים

בנאום בכנסת ב-2002, תוך כדי מבצע 'חומת מגן', אמר אהרן ברק כך: "יש להניח כי חלק מהמחלוקות הציבוריות אשר יפלגו אותנו בשנים הקרובות תמצאנה דרכן אל בתי המשפט, כדרכן של מדינות דמוקרטיות.

”
הוא מתכוון לתת דחיפה
לכל המוסדות הלא
נבחרים הנמצאים עדיין
בשליטה של מחנה קטן,
ובראשם בית המשפט
העליון, להשתמש בכוחם
כדי לטרפד את נבחרי
הציבור והחלטותיהם

יותר ויותר בעיות פוליטיות פושטות את צורתן הפוליטית ולובשות צורה משפטית ומובאות להכרעה של בתי המשפט.

אהרן ברק אינו מוכן ש"הארנק והחרב" (שני הדברים המייחדים יותר מכל את כוחה של מדינה, שני הדברים שבהגדרה המקובלת אינם אמורים להיות בסמכות בית המשפט) של המדינה יימצאו בידי נבחרי הציבור.

כשאהרן ברק רץ לאולפנים בימים האחרונים לאיים בצורה מתוחכמת יותר או פחות במלחמת אזרחים ("לא איימתי, רק התרעתי", זו דרכם של עברייני צווארון לבן לשגר איומים), הוא לא מתכוון שפעילי מחאה ירביצו לשוטרים או לאנשי ימין. הוא מתכוון לתת דחיפה לכל המוסדות הלא נבחרים הנמצאים עדיין בשליטה של מחנה קטן, ובראשם בית המשפט העליון, להשתמש בכוחם כדי לטרפד את נבחרי הציבור והחלטותיהם ולשלוט ללא עוררין "בארנק ובחרב" של מדינת ישראל. את קולו מהדהדים שותפיו בתקשורת וארגוני מחאת הדיפ-סטייט.

ד. "משרוקית הכלבים" של קפלן

הגרעין הקשה של מחאות קפלן לא מכוון לשינוי עמדות הממשלה או אפילו להפלתה מתוך לחץ ציבורי. המחאות הן "משרוקית הכלבים" למוסדות הלא נבחרים, ובראשם בג"ץ, להתבצר היטב בשלטונם ולהשתמש בו ללא מורא.

הם הוציאו את עצמם מזירת הפרוצדורה הדמוקרטית של קבלת החלטות. הם לא משחקים בה עוד, כי הם לא ינצחו שם. הם אינם רוצים בהסכמות ובפשרות, אלא בשימור כוחה של ה'מלכות' השוקעת.

ה. גנרלים של מלכות שוקעת

בניסיון המחודש לחולל מחאות המוניות עם חידוש הלחימה בעזה, עלתה קבוצת גנרלים לשעבר לירושלים כדי להוביל את המחאה. בלט ביניהם רוני אלשייך, שהודיע שהמחאות נועדו לתת גב לשופטי בג"ץ לפסול את מהלכי הממשלה. גם אלשייך מעדיף שהכוח השלטוני יהיה בידי בג"ץ ולא בידי נבחרי ציבור. אלשייך לא רוצה להתמודד על קול הציבור.

הוא רוצה ש-15 נבחריו על כס השיפוט יחליטו עבור עם שלם כיצד להשתמש "בארנק ובחרב" של מדינת ישראל.

מאז שאלשייך הצטרף לבמות קפלן לפני שנתיים, הוא מעביר שוב ושוב מסרים הקשורים בעליונות הפקידות וזלזול עמוק בנבחריו הציבור. **אלשייך בז לנבחריו ציבור, אך בעומק העניין הוא בז לציבור.** הוא מיקם את עצמו עם חבורת הנאחזים בקרנות הדיפ-סטייט של המלכות השוקעת, ונגרר איתם אל התהומות.

ו. קו פרשת המים החדש של המחנות הפוליטיים
עידן 'חילופי המלכות' משנה מהיסוד את חלוקת המחנות הפוליטיים (לעת עתה). לא בכדי ראשי מפלגות האופוזיציה מעדיפים לחסות בצילם של אותם פקידים לא נבחרים, יועמ"שים ושופטי עליון, ולא יעזו להפנות עורף לארגוני המחאה ולחזור ולהתכנס לכנסת כמוקד המרכזי של קבלת החלטות.

וכיוון שאותה מלכות שוקעת מאבדת בשקיעתה את מרכז הכובד הציוני שלה, הגנרלים שנגררים אחריה (גם אלה שהגיעו במקור מהימין) מאבדים את עמוד השדרה הציוני שלהם, לפעמים עד לכדי אובדן הדעת וחבירה לארגוני השמאל הרדיקליים ביותר.

ולעומת זאת, אנשים שהגיעו במקורם מהשמאל הציוני ומתעקשים על כוחם וסמכותם של נבחריו הציבור, מוצאים שפה משותפת איתנה עם הימין.

כיצד קרה הדבר, שחיים רמון ופרופ' משה כהן אליה שייכים היום הרבה יותר למחנה הלאומי מאשר רוני אלשייך ובוגי יעלון?
הכל נגזר משאלה אחת: מי הריבון במדינת ישראל?

הגיעה העת להשיב לעם את חירותו, והיא תשיב גם את שלומו. שלום פנימי במרחב הציבורי-פוליטי יכול לקרות רק דרך התכנסות לדמוקרטיה הפרוצדורלית שאהרן ברק וחבריו כל כך אוהבים לשנוא. פשרה היא נורמה חברתית חשובה ויקרה. היא תקרה רק כשנסיר את האחיזה בקרנות הדיפ-סטייט של מלכות שוקעת, ונתכנס לפוליטיקה של נבחריו ציבור. "והאמת והשלום אהבו".

”
**שלום פנימי
במרחב
הציבורי-
פוליטי יכול
לקרות רק
דרך
התכנסות
לדמוקרטיה
הפרוצדורל
ית שאהרן
ברק וחבריו
כל כך
אוהבים
לשנוא**